

Xin Hãy Giúp Tôi!

PS

Lặng người, lá đơn trên tay tôi chưa ráo mực. Lẽ nào một chuyện rất bình thường theo cách nghĩ của tôi có thể đưa chúng tôi đến ly hôn? Sao anh không cố hiểu tôi một chút, không thông cảm cho tôi một chút?...

Nước mắt tôi trào tuôn không dứt trong nỗi xót xa.

- Cô hãy chọn lựa đi, Một là tôi, hai là bạn cô!

Thái độ lạnh lùng và cương quyết đến không ngờ. Nói xong anh quăng lá đơn trên bàn rồi bỏ đi. Không muốn nghe bất cứ lời giải thích nào của tôi. Theo anh, lời giải thích nào cũng không có giá trị, không đủ thuyết phục. Quan điểm của anh. Khi phụ nữ lập gia đình thì không được xem ai quan trọng bằng chồng, con. Tôi thật may mắn đã lấy được người chồng mẫu mực, không coi ai quan trọng bằng vợ, con. Chỉ biết vợ con là trên hết! Còn tôi, tôi chưa thể hiện như vậy được, chưa làm đúng như ý nguyện vọng của chồng vì một trường hợp đặc biệt buộc tôi phải có trách nhiệm cộng với tình nghĩa trời biển tôi không thể bỏ mặc làm ngơ.

Đã nhiều lần tôi bỏ gia đình chạy đến chăm sóc chị Thùy người bạn gái hơn tôi vài tuổi mỗi khi chị ốm. Cho dù lúc ấy chồng và con cần có tôi bên cạnh. Sự việc lập đi lập lại gây khó chịu cho anh, cho mọi người thân của tôi, ai cũng phản đối đồng thời lên án tôi gay gắt, khi thấy tôi càng ngày càng lún sâu vào mối thâm tình đặc biệt với người bạn gái mà theo anh là hết thuốc chữa.

- Cô đi hỏi tất cả mọi người, có ai như cô không. Cô có thể bỏ con cô trong lúc ốm đau để lo cho người khác. Cái đó là tình gì? Cô nói cho tôi nghe!

Trong cơn nóng giận anh hét toáng lên. Từ đó mọi người đã bàn tán xôn xao Thùy và tôi là một cặp đồng tính.

"Đồng tính" từ này tôi nghe hoài, nhưng với tôi thật sự xa lạ. Một cặp cùng phái yêu nhau, tôi không muốn tượng hình dung ra nổi. Chắc chắn tôi không va vào vấn đề éo le này. Nhưng tôi lại gặp phải một éo le khác. Tôi cho là có thể còn khó giải quyết hơn nhiều. GIỮ KÍN đó là trách nhiệm và bổn phận của tôi. Tôi phải bảo vệ cho Thùy, bảo vệ người ơn của mình cho đến chết. Vì vậy tôi không bao giờ nghĩ sẽ kể với ai, kể cả với chồng mình. Sự khó hiểu một mối thâm tình "dị biệt" của tôi đã dẫn đến lá đơn tôi đang cầm trên tay. Hạnh phúc gia đình tôi đang trên bờ vực!

Trước đây, Thùy và tôi nghèo lắm. Không vốn liếng. không nghề nghiệp. Tìm công việc làm thuê cũng không ra. Lúc nghèo khó ai bày biểu gì cũng làm. Có người chị cùng xóm hay đi buôn bán. Thấy chị có đồng ra đồng vào chúng tôi cũng muốn mua bán như chị. Khi được chị gợi ý cho đi theo chúng tôi mừng lắm. Nhưng thời bao cấp nói đến đi buôn thì mọi người hiểu là đi buôn lậu. Vì khi đó cái gì cũng do nhà nước quản lý. Không có tiền chúng tôi đi vay mượn khắp nơi. Cuối cùng cũng có số vốn kha khá. Chọn một ngày đẹp trời chúng tôi ra quân.

Tay chân thì cứ run bần bật. Khi xe ngừng trạm để kiểm soát. Tôi cố nhắm mắt làm như đang ngủ để tránh phát hiện. Nếu ai có bệnh đau tim thì chết như chơi. Tôi nói nhỏ vào tai Thùy khi xe bắt đầu chạy tiếp:

- Em mà biết vậy, chắc em không đi.. . chị ơi!

Mỗi lần xe chạy đi qua các trạm kiểm soát, chị em chúng tôi mặt cắt không còn chút máu. Thùy cố giữ vẻ bình tĩnh trấn an tôi:

- Không sao đâu, còn hai trạm nữa thôi. Mà hai trạm này dễ lắm!

Nghe chị nói vậy tôi cảm thấy an tâm một chút. Nhắm mắt hình dung nghĩ chuyến đi này suôn sẻ, nhất định có lời. Tôi sẽ chạy ra chợ mua ít cá nấu canh chua cho ba. Kho một ít thịt thật kẹo queo cho mẹ... Lâu lắm rồi chỉ toàn rau muống luộc với nước mắm mà cũng thiếu lên hực xuống. Còn thằng Tí, thằng Tèo em tôi. Suốt cả năm rồi chưa biết ăn sáng là gì. Đi học lúc nào bụng cũng trống rỗng. Đã nhiều lần không chịu nổi tụi nó đã xỉu trên lớp. Nghĩ đến đó nước mắt tôi cứ ứa ra, ứa ra. cảm thấy sao mà buồn tủi cho sự nghèo hèn của mình quá. Thương cha, thương mẹ, thương em muốn đứt cả ruột, gan. Mãi chìm trong nỗi đau... Giật thót mình khi nghe tiếng quát tháo

- Mấy thùng gì đây, hàng của ai?

Tiếng của gã đàn ông mặc đồ giống bộ đội. nhưng sau này tôi biết họ là quản lý thị trường. Chị Thùy và tôi không khác gì nhau. Ngồi im như tượng. Tay nắm chặt tay mà như lên cơn sốt. Tiếng của một hành khách thúc dục:

- Cửa ai thì nhận đi cho xe chạy chứ trễ lắm rồi!

Chưa biết làm gì thì bác tài nhìn chị em chúng tôi, như muốn sự việc cho mau, ông ta chỉ điểm:

- Hai cô xuống nhận đi, có gì năn nỉ người ta. Xong việc đón xe sau về. Xe không đợi được. Không thể làm khác. Bước xuống xe mà như người bị mộng du. Xe chạy lúc nào không hay. Khi tỉnh hồn thì mấy thùng hàng đã đưa vào trạm. Trạm nằm một nơi hoang vu vắng vẻ chung quanh là đồng hoang bạt ngàn cỏ dại, thỉnh thoảng mới có một vài chiếc xe xuôi, ngược. Bên trong khoảng chừng bốn mét vuông. Ngoài những thùng phân thuốc trừ sâu của chúng tôi ra thì có một cái bàn làm việc, bên cạnh có một cái giường cá nhân bằng sắt... Bây giờ tôi mới biết, không phải một gã quản lý thị trường mà là hai. Trên túi áo có bảng tên. Gã lớn tuổi tên Quân và gã nhỏ tuổi hơn tên Hòa. Hai chị em khúm núm. Co ro, rặng va vào nhau không kiểm soát được hành vi của mình, sợ sệt tốt độ, cảm giác như tên tội phạm sắp đưa ra pháp trường. Gã lớn tuổi có bộ mặt hung dữ cất lên giọng lạnh lùng :

- Chuyến này là chuyến bao nhiêu rồi ?

Thùy bình tĩnh hơn tôi líu ríu:

- Dạ thưa chú... chuyến đầu tiên !

Gã quát mắt :

- Mấy con buôn lậu. con nào cũng vậy, lần nào cũng là lần đầu.

Thùy tỏ ra dạn dĩ hơn :

- Con nói thiệt mà chú

- Ai mà tin nổi tụi mày, Tụi mày có khác gì mấy con bia ôm, gái làm tiền. Lúc nào cũng nói hoàn cảnh nên mới thế này, thế nọ. Ngủ cả trăm thẳng đàn ông... chứ đừng tới hả... « Em mới lần đầu » nghe phát ói !

Gã đang đại diện cho pháp luật, cho nhà nước quản lý hàng hóa, gã có quyền sinh sát những con buôn lậu, hưởng chi là nhục mạ họ. Chúng tôi hiện giờ là người có miệng ăn chứ ko có miệng nói. Nghĩ đến số nợ, nghĩ đến nỗi đau ê chề của gia khi bị mắng mỏ của những chủ nợ. Tôi không còn tâm trí để nghĩ đến những lời xúc phạm của gã. Chị Thùy bám vào tay tôi như ngằm an ủi « kẹ gã, đừng để ý »

- Bây giờ đưa hàng đi đâu xếp ?

Gã nhỏ tuổi hỏi sau khi lập xong biên bản

- Chờ xe xuống đưa người và hàng về thị xã. Bao nhiêu hàng này cũng đủ đi tù...

Tên vừa được gọi bằng xếp trả lời

Không biết đó là lời nói thật hay cố tình hăm dọa. Nhưng cũng đủ tôi bán loạn. Không giữ được bình tĩnh, tôi bật khóc kèm theo lời van xin. Bao nhiêu từ ngữ dùng mong một sự thương cảm, tôi đã sử dụng hết nhưng không hề lay chuyển. Họ là ai ? Con người chân chính có trách nhiệm giữ gìn sự bình yên cho đất nước. Quyết diệt trừ những thói hư tật xấu của xã hội trong đó có những kẻ buôn lậu, để nền kinh tế không bị suy thoái, cho đất nước giàu mạnh ư ? Vì vậy. họ không thể mềm lòng trước hoàn cảnh của chúng tôi. ? Nếu quả thật họ là những con người như thế thì đã không đưa đến cho chúng tôi sự bất hạnh và nỗi đau xé lòng như ngày hôm nay.

Chạng vạng tối, bóng đen mỗi lúc mỗi gần hơn. Cái gì nói mãi cũng nhàm., hơn nữa hai chúng tôi cũng đuối lắm rồi, không còn sức lực để van xin. Trời tối như mực mà xe... {Theo lời gã lớn tuổi lúc này là sẽ đến đón} nhưng không thấy. Lúc này hai gã chụm vào nhau to nhỏ, như đang hội ý điều gì. Một chút hy vọng mong manh lóe lên, biết đâu có tín hiệu vui cho chúng tôi. Nét mặt gã nhỏ tuổi cười cười pha một chút bẽn lễn vui vui dưới ánh đèn dầu chập chờn, từng cơn gió nhẹ từ cánh đồng lúa về lành lạnh nhưng người tôi như người xuất hạn, mồ hôi ướt đầm quần áo

- Này hai em !

Giọng gã lớn tuổi. không còn bần gắt, to tiếng hay xỉa xói như ban đầu mà ngược lại, gã ngập ngừng như đang khó nói điều gì. Gã đưa mắt nhìn chăm chăm từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân chúng tôi như đang thẩm định một món hàng

- Hai em có muốn mang hàng về không ?

Sắp chết trôi mà quơ được tấm phao. Không còn cơ hội nào tốt hơn, không kìm được niềm vui Chị Thùy nhào tới nắm tay gã lắc lắc :

- Chú nói thiệt hả chú ?

Gã hất tay chị Thùy ra quát nhẹ một cách thân thiện

- Thiệt, nhưng không được gọi anh bằng chú !

Trời Ơi !lúc này gã bắt chị em chúng tôi gọi gì cũng gọi, chứ sá gì tiếng anh.

- Dạ được, anh thả tụi em nha anh. Tụi em mang ơn anh suốt đời.

Vừa nói Thùy vừa nắm tay gã nhỏ tuổi hơn như tiếp cứu

Gã lớn tuổi đặt thẳng vấn đề :

- Mang ơn chi cho nặng vậy em. Trả... bây giờ phải hay hơn không. ? Ở đây đồng không mông quạnh, lạnh lẽo buồn quá, chỉ có bốn người.. . sao không biến thành một đêm ấm áp vui vẻ... sau đó các anh sẽ đưa hai em đi đến nơi về đến chốn mà không sợ ai quấy rầy.

Đang toát mồ hôi, giờ thì người tôi muốn xuất hạn, ướt đẫm như tắm. Tay chân tôi run như đang bị co giật.

- Tội nghiệp tụi em mà anh, Tha cho tụi em.. . Tụi em xin đội ơn hai anh mà...

Choáng váng, tôi như người mất hồn, không còn cảm nhận điều gì khác ngoài sợ hãi, tiếng van xin của chị Thùy mỗi lúc mỗi yếu và thưa dần, thưa dần vì sự quyết liệt của hai gã. Hình như không được đáp ứng, hai gã có thái độ gay gắt khó chịu hơn nữa.

- Được rồi, hai đứa mày uống rượu mừng không uống mà chịu uống rượu phạt. Tịch thu hàng còn bị tù là cái chắc. Đồ chó cái ngu xuẩn.

Nói xong, gã lớn tuổi bỏ ra ngoài. Gã nhỏ tuổi cũng đi theo. Chị Thùy nắm tay tôi bóp nhẹ trấn an:

- Không sao đâu, đừng sợ. Làm gì mà run dữ vậy em, phải bình tĩnh hơn, để sáng suốt chứ em!

- Biết làm sao giờ hả chị?

Thùy quyết định:

- Chị không còn chọn lựa nào khác. Bằng mọi giá chị phải giữ lại vốn liếng lại, không thể chết đói, không thể nợ nần. Chị đồng ý ngủ với hắn.

Vừa nói nước mắt chị vừa lăn trên hai má bầu bĩnh xinh đẹp của một thiếu nữ vừa mới tuổi hai mươi lăm. Còn tôi, tôi phải làm sao? Tôi cần tiền còn hơn bất cứ điều gì. Nhưng mới lớn chưa qua mối tình nào, tôi chưa biết cảm giác đôi lứa ra sao tôi e ngại quá... tôi rụt rè :

- Còn em thì sao hả chị?

- Biết làm sao bây giờ hả em. Tụi mình nghèo quá, không có sự chọn lựa nào tốt hơn đâu.

Nói đến đây chị ngưng với vẻ bối rối, ái ngại:

- Cái này tùy em, chị không kêu đâu nhen!

Tôi muốn đem về cho gia đình một nụ cười, chứ không phải tiếng than khóc của mẹ. Không muốn mặt cha hằn nét khắc khổ hơn. Thành Tí, Tèo không phải thường xuyên xỉu trên lớp và nhất là không có chủ nợ nào đến nhà chửi bới, nhục mạ... Chỉ cần răng nhắm mắt một tí là được việc thôi mà...Chị Thùy làm được, mình cũng sẽ được!

- Chị sao em vậy đi. Em muốn về nhà ngay. Ở đây em sợ quá chị ơi!

Chị vui ra mặt vì sự đồng ý của tôi. Chị bước vội ra ngoài tìm hai gã thương lượng.

Không lâu, gã lớn tuổi bước vô cùng chị Thùy với nét mặt cười mở, vui vẻ:

- Em ra ngoài nói chuyện với thằng Hòa đi. Nhưng hotel này cho tụi này nha. Tí nữa thì là của tụi mày.

Bước ra ngoài. Bầu trời tối mịt. Những áng mây đen che phủ những vì sao. Gió lồng lộng rít lên kêu như ma quái. Tôi sợ đêm đen, bóng tối... bây giờ kèm theo nỗi hải hùng. Một chút nữa thôi, tôi sẽ chôn đời con gái mình tại đây, với một người không quen biết, không một mảy may yêu thương. Nhưng tôi sẽ có được cái tôi đang cần... tôi giật mình khi bàn tay gã nắm tay tôi. Phản ứng tự nhiên tôi rụt tay lại. Ít ăn, ít học tôi không biết triết lý với gã như trong tiểu thuyết tôi đã từng đọc "Vui sướng gì khi anh quan hệ với một người không yêu thương mình mà gần như anh đã cưỡng bức họ?" "Có phải anh là người không? Là người sao anh có thể chà đạp lên con người để thỏa mãn những nhu cầu tầm thường như vậy?" nhiều câu để hỏi lắm, nhưng trước mặt tôi giờ này có lẽ họ không là người rồi. Một con thú chờ ăn thịt tôi. Nghĩ đến chị Thùy.. . Nỗi uất ức và nhục nhã tôi muốn bỏ chạy biến vào đêm đen...

- Em bao nhiêu tuổi?

Giọng gã nhỏ nhẹ và ấm. Nếu không ở vào hoàn cảnh này. Gã thuộc phần dễ thương, đẹp trai. Biết đâu gã cũng làm cho tôi xao xuyến!

- Em vừa hai mươi.

- Có người yêu chưa?

Tôi nghĩ mình nói có, biết đâu gã tha cho mình

- Dạ, có rồi!

- Vậy người yêu em cho em cảm giác "yêu" là thế nào chưa?

Tôi thấy bối rối và xấu hổ trong nỗi nhục nhã ê chề. Tôi lắc đầu.

Đưa tay kéo tôi vào lòng, gã sờ mó bốn cọt:

- Vậy hôm nay anh dạy cho em biết nha.?!

Gã hôn thật nhanh vào má tôi.. Sự đụng chạm của gã làm tôi thấy tởm lợm. Giây phút này đối với tôi quá khó khăn. Chuyện gì sẽ xảy ra khi tí nữa đây tôi phải hiến dâng thân xác cho hắn. Nghĩ đến đó, gai gốt nổi khắp người...Chuyện gì đến sẽ đến. Tiếng của gã đàn ông lớn tuổi sang sảng khác thường. { Bây giờ có gia đình rồi tôi mới biết đàn ông họ là vậy. Sau khi được thỏa mãn họ phần chấn hưng phần trong lời nói và hành động.}

- Hai cưng vào đi, thiên đường ở đây chứ không phải nơi nào khác.

Vừa nói, gã vừa cười hô hố, thật nham nhở đến bần thiêu.

Tôi như người sắp bị đưa lên máy chém. Nỗi sợ hãi ngập tràn, tôi vọt chạy đến ôm Thùy thật chặt như cầu cứu. Thùy cũng ôm lấy tôi không buông. Chị cũng muốn bảo vệ cô em gái mong manh bé bỏng của mình. Hai chị em khóc ngất. Bỗng dưng chị buông tôi ra và quỳ xuống hai tay chắp lại lạy lia, lạy lia như tế sống về phía gã trẻ tuổi:

- Em lạy anh! Anh tha cho nó đi, nó còn khờ dại lắm. hơn nữa nó sắp lấy chồng rồi., anh tha cho nó.. . nếu cần giải quyết anh hãy vào đây với em.. . anh tha cho nó... hãy tha cho nó... tiếng chị van xin văng vẳng bên tai. Tôi ngất đi vì sợ hãi, vì xúc động trước tấm chân tình của chị khi nào rồi.

Tôi tỉnh lại, cũng là lúc chị hoàn thành xong công việc thương lượng với gã trẻ tuổi.. Chỉ khác một điều là chị đã thay tôi làm điều đó!

Lá đơn ly hôn ướt đẫm nước mắt trên tay tôi....

Làm sao để anh hiểu ? Làm sao cho gia đình không tan nát. Không muốn con tôi thiếu cha hay mẹ. Không muốn mất đi người chồng tốt mà tôi rất yêu thương và tôi càng không muốn xa chị. Chị Thùy ơi! "Em đã thề, đã hứa không bao giờ em thối lộ với ai điều bí mật này và em sẽ mãi giữ lời thề cho tới hơi thở cuối cùng... Người mà tôi mang ơn suốt cuộc đời này!", Nhưng gia đình tôi thì sao? Làm sao để chồng tôi hiểu??? Tôi phải làm sao đây? Xin hãy giúp tôi!!!

PS

XIN HÃY GIÚP TÔI !

truyện ngắn của PS
